

Lezers!

ET WIELERSEIZOEN is al een tijdje begonnen, maar nu begint het pas. De klassiekermaand gaat los en daarna houdt het tot ver na de zomer niet meer op. Prachtige maanden liggen voor ons.

In deze *Muur* stellen we een belangrijke levensvraag: hoelang kan wielierliefde duren: bestaat eeuwige trouw in het peloton?

Natuurlijk zijn er altijd renners geweest die een carrière lang voor dezelfde ploeg hebben gereden: Henk Lubberding nam pas afscheid van ploegleider Peter Post toen hij de fiets na zestien seizoenen bij TI-Raleigh en zijn opvolgers aan de wilgen had gehangen. Hij is niet de enige monogame coureur. Steven Kruijswijk ging in 2010 fietsen voor Rabobank (en al in 2007 voor het Continental Team van die ploeg) en ging nooit meer weg. Robert Gesink is nóg trouwer: hij begon in 2006 bij Rabobank CT, werd een jaar later prof en is nu bezig met zijn negentiende en laatste seizoen in dienst van Visma | Lease a Bike en de voorgangers daarvan.

Het bestaat dus.

Maar toch is er in het geval van Mathieu van der Poel iets bijzonders aan de hand. Hij behoort tot de meest gewilde en bestbetaalde renners van het peloton, die elk seizoen huwelijksaanzoeken moet afslaan. Je weet zeker dat Mathieu, mocht je hem kunnen verleiden, je elk seizoen aan een paar prestigieuze zeges zal helpen. Mathieu kan bij elke grote ploeg terecht tegen een salaris van meerdere miljoenen per jaar.

En toch fietst hij nu al sinds 2014 – hij was 19 – voor twee Vlaamse gebroeders, Christoph en Philip Roodhooft, de een ploegleider en de ander ‘team representative’ – tegenwoordig van Alpecin-Deceunick. Ook bij die ploeg verdient hij een vorstelijk salaris, maar geld kan on-

mogelijk de enige reden zijn voor Van der Poels honkvastheid.

Rik van Puymbroeck ging voor *De Muur* op zoek naar het geheim van een stabiele liefdesrelatie in de zakelijke wielwereld. De vrijheid die Van der Poel bij het team geniet speelt een rol. De loyaliteit en toewijding van de twee broers eveneens.

En zo komt Van Puymbroeck tot een boude voorspelling.

De romantici in de redactie van *De Muur* zijn er blij mee dat echte liefde nog bestaat.

Veel leesplezier met dit nummer!

Nando Boers, John Kroon,
Mart Smeets en Bert Wagendorp

In dit nummer

10

**RIK
VAN PUYMBROECK**

EEUWIGE LOTSVERBONDENHEID

Mathieu van der Poel blijft Alpecin
voor altijd trouw

22

**MATTHIAS
M.R. DECLERCQ**

BEEST ZONDER BAAS

Wat is de zwaarste helling in België?
Niet de Stockeu en al helemaal niet La Redoute.
Welke dan wel?

32

BERT WAGENDORP

WUNDERKIND

Remco Evenepoel, Tadej Pogačar en
Mathieu van der Poel mochten als wielrennende
'wunderkinderen' worden beschouwd.
Maar wie nog meer?

42

SAM OOMEN

EEN STREEPJE ACHTER JE NAAM, OF DE ONGELIJKE STRIJD TUSSEN SCHULD EN ONSCHULD

Het machteloze gevoel van de renner die alleen
nog maar wordt verdacht van doping

50

WIEP IDZENGA

EVERY PICTURE TELLS A STORY (45)

Parijs-Roubaix, 14 april 2002: De dag waarop de
nieuwe klassiekerkoning werd geboren

73

WILLIE VERHEGHE

KEMMEL DE KILLER

'De kasseien grinniken met hun
harde stenen kaken'

78

ERIK BROUWER

DARIO FRIGO LAAT EINDELIJK VAN ZICH HOREN

Tot twee keer toe werd hij betrappt op doping, werd veroordeeld, verdween van de radar en toen....

92

THOMAS SIJTSMA

DE BESTE WIELRENNER DIE NEDER- LAND NOOIT HEEFT GEKEND

Mathieu Cordang was de eerste Nederlandse winnaar van Parijs-Roubaix. Tenminste: volgens zijn kleinzoons, die hem ook postuum willen eren met twee gouden olympische medailles

104

BRIGADIER KODAK

NAAST HET PARCOURS

De bezienswaardigheden tijdens de Ronde van Italië

116

MART SMEETS

GEVONDEN: EEN INTERVIEW MET HENK FAANHOF

'God, wat kon die Pellenaars de boel besodemieten'

128

NANDO BOERS

BEROEP WIELRENNER DEEL 46: LUKA MEZGEC

'Ik wist: fuck, ik ben een halve sprinter'

146

EN VERDER

TEKENING TILLI: PUCK PIETERSE COLUMN KARSTEN KROON LETTERKNECHT AUTEURSBIOGRAFIEËN

EEUWIGE

– door –

RIK VAN PUYMBROECK

LOTSVERBONDENHEID

Mathieu van der Poel geflankeerd door de gebroeders Roodhooft: Philip (links) en Christoph. Foto AFP

In de overtreffende trap zijn alle woorden voor Mathieu Van der Poels successen opgebruikt. Toch is hij pas 29. Wat vanaf nu volgt, is uitbreiding, meer glans, extra schittering. Dat zal tot zijn laatste dag als renner gebeuren voor dezelfde ploeg, nu groot en bekend als Alpecin-Deceuninck, maar ooit een ploegje. Is daar nog een woord voor te vinden? Magie wellicht?

SOMS MOET JE EEN BEELD uit het verleden bevroren en dit is zo'n beeld. Gemakkelijk te vinden op YouTube. Tik 'Van der Poel and Poulidor' in, het wordt 2014 en na 22 seconden zegt grootvader: '*Voilà mon petit phénomène.*' Pauze. Opa houdt hem vast. Jong kopje, die Mathieu. 19. Gaaf velletje. Tour de France, Van der Poel is er op uitnodiging van het Vlaamse tv-programma *Vive le Vélo*, van meerijden is geen sprake. Alleen van dromen. Weer start. Negen seconden later zegt Raymond Poulidor, die zijn kleinzoon als een trofee aan de podiummissen van *Le Crédit Lyonnais* toont: 'Misschien een toekomstige winnaar van de Tour.' Voorzichtigheid nog, maar dan komt het er toch uit. 'Ik denk dat hij sterker is dan *le papy* en sterker dan *le papa.*'

Eén detail is het begin van dit verhaal. Op het blauwe vestje van Mathieu staat het logo van zijn team, ВКСР-Powerplus. Een veldritteam, meer is het niet, negen renners. Zelfs maar acht, twee maanden voor deze beelden is kopman Niels Albert met hartproblemen afgehaakt. De namen: Walsleben, Baestaens, Bosmans, Hoeybergs, Wouters, Petrus en Van der Poel; daar zijn er twee van – hij en David. Powerplus is een fabrikant van gereedschap, ВКСР is de afkorting van Beroepskrediet-Crédit Professionel, een kleine Belgische bank. Op ProCyclingStats staan tot vandaag bij de ploeg twee namen te lezen: Christoph en Philip Roodhooft. Twee broers, de een ploegleider en de ander *team representative*.

Dat blauwe vestje draagt Mathieu niet meer, de logo's zijn veranderd en als hij zichzelf dit jaar in Zürich niet opvolgt als wereldkampioen, zal hij in een pakje gaan fietsen dat eruitziet alsof het van jeansstof gemaakt is. In het denim van de *working class hero*, ook al rijdt hij in een Lamborghini. Is het mooi? Ach, zegt Adrie Van der Poel, die zelf ooit

met Kwantum Hallen-Yoko en Domex-Weinmann moest rondrijden ('Aernoudt en PDM vond ik de mooiste'), met de hem bekende relativerende gezichtsplooiën. 'Het is iets waar je heel duidelijk voor of tegen bent. Soms is het gek. Toen ik vorig jaar in de Tour Lidl-Trek zag, vond ik het verschrikkelijk. Maar nu vind ik het een van de mooiere shirts. Je went aan dingen.'

Wat is er van ВКСР-Powerplus overgebleven? Sinds het afscheid van David van der Poel, in oktober 2023 tijdens de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen, alleen Mathieu zelf en de twee broers Roodhooft. Dat is bijzonder. Zo speciaal dat de Vlaamse wielcommentator Michel Wuyts het succes van Van der Poel en dus dat van Alpecin-Deceuninck toeschrijft aan een soort huwelijk.

'Het is de wordingsgeschiedenis van twee families,' zegt Wuyts. 'De families Roodhooft en Van der Poel hebben elkaar gevonden in het multitalent Mathieu. Een band die, ondanks ongetwijfeld interesse van teams als INEOS, op lange termijn intact bleef. Hoe? Door hem ruime vrijheden te gunnen in zijn ontwikkeling én hem het allerbeste materiaal te geven. Dat laatste lijkt triviaal, dat is het niet. Maar dat de ploeg dankzij Mathieu groot geworden is, ja, dat is zo.'

'Ze zijn met elkaar mee gegroeid,' zegt vader Adrie erover. David, bijna drie jaar ouder dan Mathieu, had als junior een contractje bij de veldripleg van de Roodhoofts. 'Mathieu was nog nieuweling. Ik zei Christoph dat ik nog wel een talentje had, wat ik ook aan Patrick Lefevere zei. In die tijd was Rabobank er nog, maar die hadden geen interesse. Zo kwam *Matje* snel bij hen terecht en hij wilde er als junior graag blijven toen het team ІКО Enertherm heette. Hij kreeg een mooi wegprogramma en werd dat eerste jaar al negende op het WK. Nou, die broers Roodhooft zijn natuurlijk geen uilskuikens.'

Zijn ze niet, waren ze toen al niet. We spreken Philip Roodhooft op een dag in februari als het wielerseizoen net is gestart, zij het nog zonder Van der Poel. Die traint in Spanje en overbrugt zo de tijd tussen het WK veldrijden en Milaan-Sanremo, zijn eerste koers. Roodhooft: 'Mathieu wist in 2012 niet dat hij vandaag dit verhaal zou schrijven. Met terugwerkende kracht is alles gemakkelijk en evident. Maar dit was totaal niet te voorspellen. Ons doel was schitteren in de cyclocross met Niels Albert en met Philip Walsleben. Het is wel zo dat we Mathieu zijn eerste profcontract al gaven voor hij in 2013 wereldkampioen werd in Florence. Dat hebben we wel goed gezien.'

Ons, we, we: als Roodhooft in het meervoud spreekt, dan doet hij dat bewust. Er bestaan foto's van zijn broer Christoph Roodhooft in rennerskleren. De meest aandoenlijke is te zien op de website erfgoedinzicht.be – de foto dateert uit 2001. Op een overwegend rood-wit shirt lees je onder meer de sponsornamen Flanders, Prefetex, Euromossel en Asfra. Uiteindelijk was Christoph een jaar of zeven profrenner, maar erg bescheiden. Van Philip bestaan die foto's niet omdat hij nooit zelf koerste. Ze zijn van Herentals, de stad die 'keizer' Rik Van Looy voortbracht, zo'n typisch Vlaamse familie waarin praten over koers makkelijker gaat dan over gevoelens.

Gespreksonderwerp nummer 1. Elke zondag, elk communiefeest, elke nieuwjaarsdag staat de tv aan. 's Ochtends wordt gevocht om als eerste het sportkatern van de *Gazet van Antwerpen* te kunnen lezen. Philip: 'Met onze pa gingen we naar het wk veldrijden in Lembeek in 1986 en naar het wk op de weg in Ronse van 1988. We groeiden op met Panasonic. Eric Vanderaerden en Eddy Planckaert, die generatie, dat waren onze idolen.'

'Maar zelf was ik nog meer voor Ludo De Keulenaer, een helper. Een beetje zoals Tim Declercq vandaag. Mannen die nooit winnen, maar die je tonen hoe zo'n ploeg werkt. De primitieve kinderdroom van iedereen is om met de armen in de lucht als eerste over de streep te rijden, om de winnende goal van de wk-finale te maken of om Max Verstappen te worden. Maar in een ploeg creëer je zo geen dynamiek. Daar heb je mannen als De Keulenaer en Declercq voor nodig.'

Toen een journalist van de Belgische krant *De Tijd* de broers Roodhooft in 2020 volgde, net voor de uitbraak van corona, was de conclusie al dat wat de twee broers met hun ploeg in tien jaar bereikt hadden ongekend was. Op dat moment stond op Mathieus palmares nog geen Ronde van Vlaanderen, Parijs-Roubaix, Milaan-Sanremo of wk op de weg. In dat verhaal was al wel sprake van het respect dat INEOS-baas Dave Brailsford en Quick-Step-CEO Patrick Lefevere voor hen hadden. Maar er werd in het peloton ook met verbazing en jaloezie naar de Roodhoofts gekeken.

Oude wielerkrokodillen vinden het raar dat wie zelf nooit koerste, of maar héél bescheiden, dit voor mekaar heeft gekregen. Philip Roodhooft zet dat weg met twee zinnen: 'Moet je een paard geweest zijn om er een te trainen? Moet je zelf baggeraar geweest zijn om een baggerfirma te leiden? Nee. De koerswereld heeft al te lang gedraaid op een herhaling van stappen. Elk jaar dezelfde wedstrijden, in alle ploegen